

«Бог з великої Своєї милості відродив нас до живої надії через воскресіння Ісуса Христа» (1 Петра, 1:3)

ЖИВА НАДІЯ

Жовтень-грудень 2024 р., №131 Християнська газета

www.dorogadoboga.com.ua

З Різдвом Христовим та Новим 2025 роком!

Дорогі друзі, шановні читачі «Живої надії»!

Щиро вітаємо вас зі святом Різдва Христового та Новим 2025 роком! Бажаємо вам міцного здоров'я, щастя, достатку та рясного Божого благословення в усіх ваших добрих справах і починаннях. А головне – миру: миру в країні та миру у вашому серці!

У цьому різдвяному випуску нашої газети ви знайдете чимало свідчень Божої слави – як люди увірували та пізнали живого Бога в особі Ісуса Христа, як Бог прощає гріхи й дарує нове життя, сповнене радості, спокою та рясного Божого благословення.

Ми живемо в час, коли найбільше свідчення та милість полягають у тому, що ми та наші рідні живі й маємо дах над головою. У період війни й небезпеки звичайні речі набувають великої цінності. Те, що раніше здавалося буденним, тепер має суттєве значення. Війна вчить нас цінувати те, що ми маємо, і дякувати за все Богові, адже в одну мить це може зникнути.

Багато українців втратили свої домівки, змушені жити далеко від рідного дому. Багато людей загинуло через війну... Навіть у святкові дні Різдва наші серця

сповнені болю, адже війна продовжує приносити нові втрати та руйнування...

«ГОСПОДИ, ДОКИ?!»

Церква молиться та просить Бога про милість для України. У Біблії сказано, що Бог зупиняє війни. Нехай Господь втрутиться і зупинить безумство людей, які заради своїх амбіцій проливають кров тисяч і мільйонів.

Біблійні вірші допомагають нам знаходити надію та впевненість у молитвах за мир і перемогу:

«Прийдіть і побачте діла Господа, Який наводить страх на землю, припиняє війни до краю землі, ламає лук і трощить спис, спалює колісницю вогнем» (Псалом 46:9-10).

«Господь ламає задуми народів, обертає на ніщо замисли племен. Але задуми Господа стоять навіки, замисли серця Його – з роду в рід» (Псалом 33:10-11).

«Жодна зброя, зроблена проти тебе, не буде успішною, і всякий язик, що буде змагатися з тобою на суді, ти засудиш. Це спадщина рабів Господа, і оправдання їхне від Мене, говорить Господь» (Ісаїя 54:17).

«Приготовлений кінь на день бою, але перемога від Господа!» (Приповісті 21:31).

Тому, молячись за мир, насамперед покладаймося на Божі обітниці! Нехай ці вірші надихають вас і зміцнюють вашу віру в те, що Бог втрутиться та принесе мир Україні.

НЕПОХИТНА ВІРА В БОЖУ МИЛІСТЬ

У цей непростий для українців час Євангелія не втратила своєї сили, і Слово Боже продовжує проповідуватися. Якщо ви читаєте ці рядки, знайте: Бог Духом Святим звертається до вашого серця.

Попри виклики, з якими ми стикаємося – війну, глобальні труднощі, економічні негаразди, природні катаклізми – у нас є привід щоденно дякувати Богові за Його любов і вірність. Його милість щоранку оновлюється над нами. До цього часу Господь оберігав і благословляв нас. Слава Йому за це!

Перед нами багато випробувань, але з Божою допомогою ми подолаємо всі труднощі. Дух Святий дарує нам віру, яка дорожча за всі скарби цього світу.

Нехай Господь щедро благословляє вас, надає все необхідне для життя і благочестя. Йому одному – вся слава, хвала і честь!

ІДЕ РІЗДВО...

ІДЕ РІЗДВО... В стражденну Україну,
У темні села, стомлені міста...
Іде через воронки і руїни,
Несе їм силу вічного Христа!

ІДЕ РІЗДВО... до діточок маленьких,
Щоби забрати відчай в них і страх...
До юних... і дорослих... і стареньких,
Несе їм віру на своїх плечах...

ІДЕ РІЗДВО... у бліндажі й окопи,
Окутувати воїнів теплом...
Іде між градами, налякане... в ознобі,
Щоб стати від загибелі щитом!

ІДЕ РІЗДВО... До кожного порогу...
Не знає, чи відчинять там Йому...
Щоби навчити довірятись Богу,
Щоб вивести до Світла крізь пільму...

ІДЕ РІЗДВО... Із вдовами стогнати,
На руки брати сиріт у сльозах...
І шепотіти їм сльози утирати:
«Татусь живий... Він там, на Небесах...»

ІДЕ РІЗДВО... Щоб людям всім сказати:
– Христос вже народився! Він гряде!
Його в серця всім треба запускати,
Він там усі тривоги відведе!

І українці ДУХОМ ПІДІЙМАЛИСЬ
Й молитва їм лягала на уста!
У радості й надії всі єднались
І зустрічали з ВІРОЮ ХРИСТА!

Різдво Христове: чому народився Ісус і яке значення це має для людства?

Різдво – це народження Ісуса Христа, одна з найважливіших подій у християнстві та в історії людства. Біблія, а саме Новий Завіт, розповідає, що Ісус Христос народився в місті Віфлеємі, в умовах скромних і простих. Але це народження мало величезне значення: у світ прийшов Бог у людському тілі, щоб наблизити людей до Себе і дати їм новий шлях до спасіння.

Чому Ісус прийшов на землю?

У Євангелії від Івана Ісус названий «хлібом, що зійшов з неба» (Ів. 6:35). Це означає, що Він прийшов для того, щоб дати людям духовну поживу, істинний зміст життя і живу надію. Згідно з Новим Завітом, Бог став людиною в особі Ісуса, щоб прожити людське життя і допомогти нам пізнати Божу любов і прощення. Він прийшов для того, щоб звільнити людей від гріха та смерті, показати приклад життя у праведності і дарувати вічне життя всім, хто в Нього вірить.

Різдво – Божа любов до людей!

Бог, який з неба зійшов до нас, грішних людей, виявив любов Отця до людей в особі Ісуса Христа. Любов Бога прийняла на Себе тіло людини. А що люди? А люди цю любов не просто відкинули, а розіпнули. Найбільший гріх людям, що вони не повірили Богу, що саме Ісус – втілення Любові Отця і відкинули Його... Написано: «прийшов до своїх, а свої Його не прийняли...» (Ів. 1:11).

Що зробиш ти сьогодні, брат, сестра, житель України з Ісусом? Різдво символізує прихід Бога до кожної людини, незалежно від її походження, статусу чи минулого. Ісус приніс послання миру, надії та любові. Народившись, Він показав, що Бог настільки

любить світ, що став людиною, щоб бути ближчим до кожного з нас. Це момент великої радості: Бог увійшов у людську історію, щоб розділити нашу долю і подарувати нам новий початок у мирі з Богом!

Значення Різдва для людства

Народження Ісуса стало початком нової ери для людства. Через Ісуса ми отримали справжнє духовне життя, надію на прощення і на вічність із Богом. Він навчав любові до ближнього, прощенню і милосерддю – ці чесноти мають стати основою нашого життя. Через Його приклад ми бачимо, яким чином кожен може наблизитись до Бога та знайти сенс для свого життя.

Як святкувати Різдво?

Сучасне святкування Різдва часто відходить від початкового значення. Багато людей зосереджуються на подарунках, прикрасах і застіллях, забуваючи про «Іменинника» – Ісуса Христа. Однак справжнє святкування Різдва має бути вираженням вдячності Богові за Його любов. Як Ісус навчав, святкувати треба не лише зовнішньо, а насамперед внутрішньо: відкрити своє серце для добра, прощати, допомагати ближнім і прагнути жити у мирі та любові.

Врешті Різдво – це не про дату в календарі, а нагадування нам про Божу любов і жертву Ісуса на хресті. **Христос народився для того, щоб подарувати нам живу надію і вказати шлях до вічного життя.** Справжнє святкування Різдва полягає не в кількості подарунків чи в найдках та напоях на святковому столі, а в здатності відчувати присутність Бога у своєму серці, жити за Його заповідями і ділитися добром з іншими.

ОЛЬГА ДАЦЬКА: «Я ВЧУСЯ У ВСЬОМУ ДОВІРЯТИ БОГУ!»

ДИТИНСТВО ТА РОДИНА

Ольга Дацька народилась і виросла у мальовничому селі Довговоля (Рівненщина). Вона є найстаршою серед 11 дітей у родині. На думку Олі, велика родина – це найбільше багатство, а діти – подарунок від Бога.

ВИХОВАННЯ ТА ДУХОВНИЙ РОЗВИТОК

Батьки Олі – щирі християни, і вона дуже вдячна їм за те, що вчили її змалку любити Бога, давали можливість відвідувати церкву та недільну школу. Вони завжди нагадували їй: «Олю, ти маєш право вибору, як жити далі, це твоє життя, тобі й вирішувати!» Олі вдалось побачити, як її батьки багато

молилися за неї та інших дітей: «Я бачила, як вони молилися зранку, ввечері та навіть уночі... І це був дуже гарний приклад для мене. Дорослі люди часто говорять слова, які не збігаються з їхніми діями, але діти насамперед дивляться на нашу поведінку, а потім зважають на слова. У моїх батьків слова не розбігалися з ділом».

ВИБІР СЛУЖИТИ БОГУ

Оля дякує Богу за молитви батьків та за те, що у 17-річному віці прийняла правильне та виважене рішення – служити Богу. Вона увійшла в Завіт Бога через святе водне хрещення у 2016 році: «Я прийшла додому після служіння в церкві й сказала батькам, що буду приймати хрещення, і вони запитали мене: «Чи ти впевнена в цьому, чи це твоє остаточне рішення?» І я сказала: «Так!»»

АКТИВНА УЧАСТЬ У ЖИТТІ ЦЕРКВИ

Ще до хрещення Оля активно служила в церкві, співала у молодіжному хорі та була помічником вчителя недільної школи. Під час навчання в 11 класі вона сама стала вчителем у недільній школі при церкві.

ВИПРОБУВАННЯ ТА СПОКУСИ

Коли Оля стала жити окремо від батьків, наш кореспондент запитав її, чи були у неї спокуси зробити якийсь гріх. Вона розповіла, що під час навчання у Вінницькому університеті були спокуси: «Але все залежить від бажання. Мене дуже стримували від гріха слова мого тата: «Олю, пам'ятай те, що ти обіцяла Богу і те, чому тебе навчили батьки!» Коли зло підступає, я молюсь: «Боже, дай мені сили та мудрості для того, щоб

долати це!» Ольга каже, що вона дуже щаслива, що пізнала Бога і вчиться довіряти Йому своє життя.

ПРОФЕСІЙНИЙ ШЛЯХ

На цей час Ольга є лікарем-неврологом. Спочатку вона хотіла стати фельдшером і думала, що не зможе вступити до вищого навчального закладу. Максимум, що уявляла собі Ольга, – це коледж. Але віра в Бога допомогла їй вступити до університету у Вінниці, бо вона молилася за це, що стало несподіванкою – як для родини, так і для Ольги.

ВОЛОНТЕРСТВО ТА СЛУЖІННЯ

З 2017 до 2022 року вона була волонтером у військовому госпіталі Вінниці на добровільних засадах. З 2018 року Оля входила до цивільно-військової групи «Евакуація 200». Коли до Вінниці привозили тіла загиблих воїнів, вона з командою їх приймала. Оля призналася, що 19-річній дівчині нести такий тягар було дуже непросто, і коли вона закінчила навчання у 2022 році, то сподівалась працювати у цивільній лікарні, щоб уникнути військових пацієнтів. Але 90 відсотків її пацієнтів все ж були військовими, і їй запропонували стати військовим лікарем. «Дізнавшись про це, я почала молитися, і вже через деякий час отримала позитивну відповідь у своєму серці. Це було від Бога – це Він вів, тож Бог благословить мене», – свідчила дівчина.

НОВЕ СЛУЖІННЯ В ПОЛТАВІ

У 2022 році Ольга почала працювати у Полтаві та долучилася до церкви «Нове життя», а через рік її обрали

керівником молодіжного служіння. Вона звертає увагу на те, що останнім часом церквами шириться фраза: «Ми готові приймати військових, поранених...». Найперше питання, яке Оля ставить у таких випадках: «Скажіть, у вашій церкві є пандус, щоб забезпечити базову потребу людини – переступити поріг церкви?» Це питання часто приводить людей в «ступор».

СИЛА ВІРИ У ВИКОНАННІ ПОКЛИКАННЯ

«Бачити жажливі наслідки війни, страждання поранених воїнів – це боляче і страшно, але, коли я молилась, то промовляла: «Боже, якщо Ти будеш зі мною, я піду, а без Тебе мені страшно...». Я впевнена, що Бог буде поруч зі мною й на передовій», – впевнена Ольга.

ДОВІРА ДО БОГА

«Коли я роблю щось не так, у мене з'являється тривога. Я завжди була стратегом і мала декілька планів на подальші дії. На сьогодні я не маю жодного плану. Я тільки почула Божий голос у своєму серці: «Довіряйся Мені!» Все те, що сьогодні відбувається у моєму житті, не має жодного плану, однак я відчуваю супровід Божий, маю спокій у серці, Господь вчить мене довіряти Йому: «Олю, ти в Моїх руках!» – завершила своє коротке свідчення Ольга.

БЛАГОСЛОВЕННЯ ТА МОЛИТВА

Побажаймо їй рясного Божого благословіння, і нехай Бог прославиться надалі через цю тендітну дівчину, збереже її життя й усіх тих, кому вона буде надавати допомогу.

БОРІМОСЬ ЗА ЖИТТЯ

Ми залежні. Залежні від тепла, електроенергії та води; залежні від фінансів; залежні від тих, кого любимо; залежні від власного здоров'я; в багатьох аспектах – від погоди. Сьогодні, можливо, як ніколи раніше, ми залежні від допомоги з-за кордону. Ми мріємо про прості речі, які нічого не вартують, але дорого коштують. Ми прагнемо бачити дітей щасливими й мріємо про день, коли закінчиться війна.

Наше серце щемить, коли ми бачимо світлин, як ця. Про що думає ця маленька дівчинка? Навіть найменші діти можуть сильно страждати. Можливо, вони вже не плачуть, але їхнє серце огорнене та міцно стиснуте страхом, болем і пекучим жахом.

Невже вона винна? Чим ми можемо

їй зарадити? Багато запитань і мало відповідей. Але в усьому цьому болі, руйнуваннях, каліцтвах, смертях і гвалтуваннях є надія. Вона присутня навіть у катівських підвалах, у хоспісах, в Оленівці, Маріуполі та Луганську. **Надія є всюди, де є Бог!**

Якщо замислитися, смерть не є такою страшною, якщо в серці живе надія і віра в Ісуса Христа, нашого Спасителя. А смерть без покаяння, без віри в Бога – це падіння в пекло, де не гасне вогонь, де вічне страждання, страх і невимовний біль, де скрегіт зубів і немає надії. Але смерть з Богом у серці – це всього лише межа, поріг, переступивши який, ми йдемо додому.

Зрештою, тут, на землі, людина по-справжньому не може бути щасливою. **Справжнє щастя там, де Христос.**

Сьогодні я не про смерть, сьогодні я про життя, життя вічне. Допоки ми ще живі, допоки є час і можливість, допоки не втопилося в суєті наше життя, поки клопоти не скували наших сердець, будьмо чуйними до Божого Слова! Церква – це не місце і не храм, **церква – це люди.** Біжімо до них, до тих, чия спрага по Богу дає світло очам, радість серцю й мир душі. Розгортаймо стару Біблію, досить її лише цілувати – почнімо читати, пізнавати й виконувати написане. Віруймо в Ісуса Христа, бо Він єдина наша надія, наш Спаситель і Заступник. Молімося про мир, про перемогу, про покаяння, про зцілення. Борімося за життя, особливо – за життя вічне.

Юрій Притика, м. Тернопіль

БОГ ЛЮБИТЬ ТЕБЕ!

Біблія говорить: **«Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне»** (Ів. 3:16). Життя вічного можна досягнути, лише повіривши в жертву Божого Сина Ісуса Христа. Іншого способу не існує. Ісус прийшов для того, щоб звільнити нас від тягаря гріхів. **«Він тілом Своїм Сам підніс гріхи наші на дерево, щоб ми вмерли для гріхів та для праведності жили; Його ранами ви зцілилися»** (1 Петра 2:24).

Ісус Христос пропонує вічне життя також тобі. Він звертається

до тебе: **«Іди вслід за Мною».** Що стримує тебе? Можливо, це гріховний спосіб життя, твої друзі, шкідливі звички? У кожного свій тягар, якого слід позбутися у ніг Христа...

Сьогодні ти маєш чудову нагоду прийти до Ісуса Христа, отримати прощення своїх гріхів, вічне життя і радість. Життя без Христа не зможе подарувати тобі справжньої радості.

Що ти обереш? Невже відкинеш дарунок вічного життя? Нехай Господь вбереже тебе від цього. **Прийми вірою спасіння Христове, і Він благословить тебе.**

«Я все можу в Тім, Хто мене підкріплює, в Ісусі Христі!»

Флп 4:13

НАЙБІЛЬШЕ НАДБАННЯ

Одного разу щирою християнина запитали: «Що ти здобув, регулярно молячись Богу?»

Він відповів: «Я можу сказати, що я втратив. Злобу, егоїзм, жадібність, депресію, невпевненість і страх смерті».

Дуже часто, молячись, ми не здобуємо, а втрачаємо... І це є найвеличнішим здобутком.

СИЛА ВДЯЧНОСТІ

Джон Д. Рокфеллер свого часу був найбагатшою людиною у світі. До 38 років Рокфеллер контролював 90% нафти, що переробляється в США. У молодості кожне його рішення, позиція та взаємини були спрямовані на досягнення особистої влади та багатства. Але у віці 53 років він захворів. Все його тіло пронизав біль, і він втратив все своє волосся. У повній агонії єдиний у світі мільярдер міг купувати все, що хотів, але його організм перетравлював лише суп та крекери. Колега написав, що він не міг спати, не посміхався і будь-що в житті для нього нічого не означало. Його особисті висококваліфіковані лікарі передбачали, що він помре протягом року. Цей рік тягнувся до болю повільно.

Одного ранку Рокфеллер усвідомив, що не може забрати з собою в інший світ нічого зі свого багатства. Людина, яка могла контролювати світ бізнесу, раптово усвідомила, що не контролює своє власне життя. Він мав вибір. Він зателефонував своїм адвокатам, бухгалтерам та менеджерам і оголосив, що хоче спрямувати свої кошти на лікарні, дослідження та благодійність.

Джон Д. Рокфеллер заснував свій фонд. Цей новий напрямок зрештою призвів до відкриття пеніциліну, ліків від малярії, туберкульозу та дифтерії. Але, мабуть, найдивовижніша частина історії Рокфеллера полягає в тому, що в той момент, коли він почав ВІДДАВАТИ частину всього, що заробив, хімічний склад його організму змінився настільки значно, що йому стало краще. Здавалося, що він помре у 53 роки, але він дожив до 98.

Рокфеллер навчився бути ВДЯЧНИМ і повернув більшу частину свого статку. Це допомогло йому ОДУЖАТИ. Одна справа – бути зціленим. І зовсім інше – стати самим собою. Перед смертю він записав це у своєму щоденнику... «Бог навчив мене, що ВСЕ НАЛЕЖИТЬ ЙОМУ, а я лише виконавець Його бажань. З того часу моє життя перетворилося на одне довге, щасливе свято; я перестав

надмірно турбуватися, і Бог був добрий до мене щодня».

ЗОНА КОМФОРТУ

Щодня птах знаходив собі укриття в гілках сухого дерева, що стояло посеред величезної безлюдної пустелі. Одного разу налетів ураган і вирвав дерево з коренем. І довелося бідному птаху пролетіти десятки кілометрів у пошуках притулку – поки він не прилетів, нарешті, до оазису, де дзюрчала вода і пахли рясними плодами дерева. Якби сухе дерево вціліло, ніяка сила не змусила б птаха покинути насиджене місце.

Наше життя іноді може бути подібним до життя цього птаха. Ми так можемо триматися за той комфорт, що маємо, що можемо не дати можливість Богові запустити в наше життя час змін. Саме з цієї причини Господь насилає вітер перемін, аби побудити в нас бажання почати рухатися до змін, передбачених Ним для того, аби отримати щось краще!

Будь-що краще не може просто впасти на нас з неба. Його потрібно, хоча би, взяти! Що вже казати про нас – людей, що кожної миті перебувають в епіцентрі великої боротьби добра зі злом!

СИНДРОМ ЗВИКАННЯ

Ісус запитав хворого чоловіка: «Чи ти хочеш бути здоровим?»

Зі сторони це виглядає майже абсурдно, але дивлячись глибше на поставлене запитання, ми розуміємо, що Він мав на увазі.

Людина, яка довгий час перебувала в зручних для неї обставинах, звикає до них, і не відразу погодиться їх змінити. Тому що, змінивши їх, вона втратить те, в чому довгий час жила і вже звикла до цього.

Звикання до поганих умов, поганого ставлення, що б то не було: хвороба, голод, нестача і всяке інше зло, це велика проблема! Тому потрібно людині допомогти вибратися з цього звикання і показати кращі речі, які змінять її і те, що навколо неї.

Тому, якщо людина лише звичні обставини, то це значний шок для неї. Вона буде почувати себе певний час дискомфортно. Людина буде змушена пристосовуватися до нових обставин, і їй потрібен час, щоб адаптуватися до всього хорошого. Це називається «адаптація до хороших речей». Здається смішним, але це правда.

Людина має пристосовуватися до всього: як до хорошого, так і до поганого. Тому зміна нашого життя пов'язана зі зміною наших думок. Змінивши їх, ми змінимо обставини, які нас оточують.

РЕЦЕПТ ПОВНОЦІННОГО ЖИТТЯ

Давним-давно жив фермер, який вирощував кукурудзу чудової якості. Щороку він отримував нагороду за найкращу вирощену кукурудзу. Якось репортер газети взяв у нього інтерв'ю, щоб дізнатися про секрет вирощування якісної кукурудзи. Фермер сказав, що секрету ніякого нема: він просто ділився насінням кукурудзи зі своїми сусідами. «Як ви можете дозволити собі ділитися кращим насінням кукурудзи зі своїми сусідами, якщо вони щороку конкурують із вашою кукурудзою?» – здивувався репортер.

«Чому ж, сер, – сказав фермер, – хіба ви не знали? Вітер підхоплює пилок кукурудзи, що дозріває, і переносить її з поля на поле. Якщо мої сусіди вирощують кукурудзу низької якості, перехресне запилення поступово погіршуватиме якість моєї кукурудзи. Якщо я хочу виростити хорошу кукурудзу, я повинен допомогти своїм сусідам виростити гарну кукурудзу».

Те саме і з нашим життям... Той, хто хоче жити добре і зі змістом, повинен допомагати збагачувати життя інших, оскільки цінність життя вимірюється життям, яке воно покращує. І той, хто хоче бути щасливим, повинен допомагати іншим здобути щастя, бо добробут кожного пов'язаний з добробутом інших...

ПОРЯТУНОК

Страшенна буря розгулялася на морі. Неподальк від берега, борючись з хвилями, маленьке судно подавало сигнали біди.

За мить відчалив рятувальний човен на допомогу судну, що мало от-от загинути. Але спроби рятувальників перемогти хвилі і доплисти до корабля були марні.

– А що, хлопці, чи не повернутися нам назад? – запропонував боцман. – Який сенс іти на неминучу смерть?! Видно, не перемогти нам нині моря! І судно, і люди вже, напевне, погинули, і їх не врятуєш!

– Зачекай, – заперечив один із матросів, – там, у порту, я бачив кількох жінок, які молилися за тих, що гинуть. Хоч я і не хтозна-який християнин, але вірю, що Господь чує молитви, і, мені здається, ми мусимо і можемо врятувати від смерті хоч когось одного.

Відважна промова матроса надихнула його приятелів, і з новою силою вони рушили вперед. Судно, очевидно, затонуло: його не було видно на поверхні моря, але, попри люті хвилі і явну небезпеку, відважні люди змогли підняти спершу одну людину, потім іншу і загалом – вісьмох

людей!

Усю команду затонулого судна було врятовано.

Віра в те, що Господь чує молитву, дає силу цій молитві, а також силу виконати наш обов'язок, хай який би він не був важкий.

«...Бо багато може щира молитва праведного» (Послання Якова 5:16).

ДАВИД І ГОЛІАФ

Згадаймо битву Давида і Голіафа. Ми, як християни (проповідники), завжди себе асоціюємо із Давидом, але насправді Давид – це прообраз Ісуса у боротьбі з Голіафом – дияволом.

А хто ж ми? А ми ізраїльтяни, які тремтіли зі страху, коли Голіаф сорок днів виходив і поносив Ізраїль.

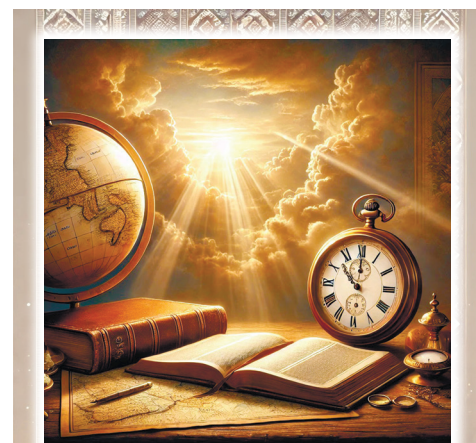
І ось після перемоги Давида над Голіафом погляди усіх були звернені на Давида, як переможця. І наші погляди повинні бути звернені нині на Ісуса Христа.

Який би страшний не був Голіаф, перемога буде за Давидом, якими б страшними сьогодні не були наші проблеми, Ісус сильний їх розв'язати.

Пам'ятаймо: як справився Давид з велетнем, так наш Ісус справиться з нашими проблемами, нашими страхами, і тому-то наша надія сьогодні на нашого Ісуса, як колись євреї надіялися на Давида.

І ми спільно розділимо перемогу Ісуса-Давида! Дамо славу Ісусу у Його тріумфі і скажемо: «Ісус здолав десятки тисяч!» Будемо радіти і співати славу Ісусу!

P.S. Був ще один персонаж – цар Саул, він не радів перемозі Давида, а побачив в його перемозі загрозу своєму престолу. Чий це прообраз? Певно що фарисеїв, людей, які вже по суті втратили свій авторитет, як Божих помазанців, однак за будь-яку ціну утримують владу маніпулятивними методами.

Не хвилюйтеся, що з роками проходить життя...

У християн проходять лише випробування, спокуси та скорботи.

А життя з кожним роком наближається!

Нині ближче до нас спасіння... (Рим. 13:11).

КОСТЯНТИН НІВІНЬЧУК: «З БЕЗОДНІ ГРІХА ДО ЖИВОЇ НАДІЇ – МІЙ ШЛЯХ ДО БОГА»

Мені зараз 40 років, а живого Бога в особі Ісуса Христа я пізнав у віці 27 років. Вже 13 років – віруючий. Але шлях до мого покаяння був тернистим...

ЗАНУРЕННЯ В ГРІХОВНЕ БОЛОТО

Коли мені було 15 років, то вже почалося моє інтенсивне гріховне життя. Спочатку я вживав потрошку пивка, потім міцніші алкогольні напої, а потім легкі наркотики, а далі важкі наркотики. Протягом 10 років я був у різних залежностях від гріхів і вже дійшов до того, що втратив батьківську хату. На черзі була бабусина хата, яку я мав успадкувати у майбутньому. Але згодом її переписали на другого внука, а мене не пускали, бо боялися, що я продам хату, а гроші проп'ю.

Тривалий час я жив з бабусею, мав свободу для тіла, а отже – для гріха. Вулиця справила на мене значний негативний вплив. Я жив у Запоріжжі, в дуже криміногенному районі, де розгулював бандитизм, цей район називали «13-й район Техас».

Вважалося, якщо ти з вуличної компанії й нічого не вживаєш з наркотиків, то ти слабак. Приятелі мені дорікали, що мені також треба почати вживати наркотики. Я спочатку спробував, потім знову, а потім вже увійшов у систему і вживав різні препарати. Я працював на заводі пару років, але потім гріховне життя все поламало. Я все нижче падав у безодню гріхів...

Потім я переїхав з міста в село під Запоріжжям, де жив 4 роки. Дядько забрав мене в село, щоб допомогти хоч якось покинути алкоголь, про наркотики він ще не знав, але вони вже були в «моєму раціоні»...

Мені було 22 роки, а я вже був повністю залежним від алкоголю і наркотиків. Декілька разів лежав у наркологічному відділенні Запоріжжя, вже тоді розумів, що перебуваю в рабстві залежностей, і вже хотілося самому покинути наркотики. Спочатку мама і бабуся не знали про це, я ще соромився, але потім вже відкрито грішив і почав виносити з дому все, що можна продати.

Родичі почали від мене відмовлятися. Мама померла, я жив у бабусі, дядько забрав у село, щоб обмежити моє спілкування з іншими алкоголіками та наркоманами, але в селі я став ще більше вживати алкоголь. Я дійшов до того, що просто залишився на вулиці, бомжував, десь щось цупив, десь у когось ночував, бувало, і підробляв/знімав на якийсь час житло, намагався

якось звільнитися від такого життя, але згодом усе повторювалося знову.

Я жив – то в під'їзді, то в покинутих домішках, то на вулиці, десь іду, впаду на лавку, сплю, прокидаюся – йде дощ, і я весь мокрий... Поліція мене шукала, і мене повинні були вже ув'язнити, але мені вже було байдуже, всередині була така апатія до життя, не хотілося жити, і в тих містах, де я раніше жив, мене шукали люди з кримінальних структур. Скрізь я був винен гроші, багатьох обдурих, я вже не міг з'являтися в тих містах, де був раніше. Мене часто били... Ті, кому я був винен, намагалися фізично вплинути на мене, щоб я віддав гроші або відпрацював борги, кредити на мене брали різні...

Отак я існував і розумів, що не сьогодні, то завтра мене посадять, а в додаток на мене накинуть ще декілька нерозкритих злочинів. Мене вже примушували визнати злочин, який я не скоював, били, проти газ, пакети на голову вдягали. Я розумів, що якщо потраплю ще раз у відділок, то вже звідти не вийду, на мене все повісять. І в інших місцях мене шукали люди з кримінальних структур...

Наркотик і алкоголь настільки ухопили мене в полон, що мені хотілося лише одного: знайти чергову дозу. Я стогнав, але мусив все одно це робити. Я вже не хотів цього робити, але нічого не міг вдіяти, я був рабом гріха...

ДУМКИ ПРО БОГА

Щось у мені відбувалося таке, що, коли лягав спати, перехреснував тричі усі кути помешкання, де був. Я спав поряд з різними злодюжками й не знав, чи прокинувся зранку. Тоді я розумів, що віруючий – це такий собі схимник, який десь живе в печері, там купа ікон, ладан горить, і той монах весь час кладе поклони й лише Богу молиться. Я уявляв, що християнство – це купа заборон.

Я ж особисто не звертався до Бога, хоч бабуся колись навчила мене молитві «Отче наш». Але я її не читав.

ЗУСТРІЧ З БОГОМ НА МЕЖІ ЖИТТЯ І СМЕРТІ

Пам'ятаю 10 жовтня 2011 року. У другій половині дня я відчув такий відчай всередині, бо не було куди йти, не було де жити. Мені усього 26 років, а всередині я відчував себе старезним дідом. Я був у крайньому стані відчаю. Раніше я вже робив спроби самогубства, мене знаходили, відкачували, я відлежувався в лікарні. У мене була епілепсія, було передозування, я мав білу гарячку, приходив до свідомості в лікарні, прив'язаний до ліжка. Багато разів мене рятували, викликали «швидку допомогу». Зараз я розумію, що Бог мене оберігав, рятував, давав шанс покаятися, і бували такі моменти, коли мене охоплював відчай, що, коли їхав автомобіль, я кидався під колеса...

Щоб мене не вхопила гарячка чи епілепсія, мені потрібно було похмелитися. Бувало, як не пив, то вживав наркотики, потім з наркотиків стрибав в алкоголь.

Я зрозумів, що все! Треба кінчати з цим життям! Пам'ятаю, що розбив пляшку з-під пива і почав різати шию. Після третього порізу втратив свідомість. Коли я зараз голюся і бачу шрами від тих порізів, кожного разу згадую, як Бог мене порятував.

Потім лікарі сказали, що якби поріз

пройшов на міліметр далі, я б уже був трупом.

Я не знаю, скільки був без свідомості, але, коли прийшов до тями, весь одяг на мені був у крові. Я це зробив у дворі, де стоять багатоповерхівки, де на той час нікого не було, лежав на лавці, помирав. Дивом туди нагодилися знайома, і вона побачила мене, викликала «швидку», яка мене не забрала, не захотіла брати безхатка, який і так майже помер. Я весь у крові й виходить: померти не можу і жити не хочу. Раптом у моїй свідомості з'явилися такі слова (я просто сказав): «Боже, якщо Ти є, прийди в моє життя або просто забори його. Я не хочу так жити далі, зміни моє життя або забори мене. Дай мені померти, я не хочу так жити далі...».

І після цих слів зійшла така сила Духа Святого на те місце...

Я вже 13-й рік, як віруючий, ніколи після того не переживав таку силу, ні на якихось молитвах, ні в постах. Ніколи не відчував таку силу Духа Святого, яка тоді зійшла на мене. Тоді я ще не знав, що це таке...

НАРОДЖЕННЯ ЗГОРИ – ВІД БОГА

Мені стало так добре, так радісно, мовби я все життя ніс якийсь важкий камінь, а тут Хтось взяв його і зняв з мене. У мене була така радість і такий мир всередині, що я не міг сам собі пояснити, що зі мною відбувається. Я народився згори завдяки одній молитві: «Боже, якщо Ти є, прийди в моє життя, зміни його або дай мені вмерти», і сила Духа Святого зійшла на те місце, в той закинутий двір, на ту лавочку, якої зараз уже немає, на чоловіка, який вчора крав, позавчора вживав наркотики, жив безбожним життям, і одна молитва просто змінила все.

Це був відчайдушний крик мого серця. Бог миттєво змінив моє життя. Скажу наперед, що Богу не обов'язково багато говорити чи молитися. Дехто каже: «Я не вмію молитися», але Богу не потрібно багато слів, не потрібні заучені молитви, йому потрібен щирий крик душі, і, напевно, Бог бачив мій внутрішній стан, мій відчай.

Коли я намагався закінчити своє життя самогубством, я не думав про вічність, про те, де буде моя душа, диявол вже накрутив мене до такого стану, що я просто не мав сенсу жити.

«Швидка» мене не забрала, лише надала мінімальну допомогу. Але коли я помолівся, і Бог прийшов, мені стало легше фізично, але ще пройшов певний час, щоб рани на шиї від порізів зажили. Я зрозумів, що Бог зберіг мене тоді.

Я думав, що одразу піду в православну церкву. Я відчував, як мене потягнуло до Бога, як ніколи раніше не тягнуло до наркотиків чи гріха. Мене потягнуло до Бога... Я почав робити кроки віри так, як на той час розумів. Традиційно вважалося, що до Бога треба йти в православну церкву, і в Запоріжжі я знав два православних храми. Думав, що зараз сяду в трамвай, приїду до православної церкви, впаду там на коліна, буду цілувати ноги священнику, не знаю як, але, напевно, буду на сходинах храму спати.

ЧУДЕСНИЙ ПОРЯТУНОК

Біля зупинки трамвая я зустрів віруючого з євангельської церкви, в якій я зараз служитель, помічник пастора

«Христос – єдина Надія», де старший єпископ Василь Гедаревич. Я зустрів Вову, лідера молоді з цієї церкви, якого колись знав, і чотири роки тому ми з ним востаннє бачилися, перетиналися на гріховних стежках. Але ми розійшлися, і декілька років не бачилися, і тут я його зустрічаю – Бог передбачив цей момент і послав Вову мені назустріч. Він спішив на служіння, бо він – лідер молоді, у них була репетиція і купа важливих справ, а я сидів на лавочці, чекав трамвая. Він вийшов з-за кута будинку і майже сів у трамвай, а в мене була секунда часу, щоб зупинити його. У мене чомусь виникло усвідомлення, що він віруючий, хоча я знав його чотири роки тому як невіруючого. У ці короткі миті Бог казав мені в серці підбігти до нього.

Я думав: «Зараз підбіжу, якщо він мені не допоможе, буду плакати, ухоплю його за ноги, не пущу його в трамвай». Я підбіг, кажу: «Вова, привіт! Пам'ятаєш мене?» Він одразу не впізнав, бо в той час я не був схожий на людину, гріх сильно деформував мене. Я кажу: «Вова, ти ж віруючий! Де твій Бог? Допоможи мені. Ви кажете, що Бог допомагає. Я хочу змінити своє життя».

Він відповів: «Слава Богу, що ти мене зупинив, бо я дуже спішу...».

Ми такі люди, спішимо завжди, часто не помічаємо нужденних, кому потрібно надати допомогу. Як той левіт і священник з притчі, яку розповів Ісус, які йдуть, а людина зранена лежить, і їй потрібна допомога, а вони проходять мимо... (Євангеліє від Луки, 10:30-35).

Вова розповів мені про християнський реабілітаційний центр і вказав адресу. Я сказав йому, що сам не піду і попросив його допровадити мене туди. Я вчепився в його руку і не відпускав, поки ми йшли. Потім Вова свідчив, що Дух Святий всередині нього почав докоряти: «Які репетиції? Рятуй людину!» Потім він дякував Богові, що не пройшов мимо, і що Бог його використав. Вова став моїм першим духовним наставником, він допомагав мені на християнському шляху пізнання живого Бога. Він казав, що якби тоді не зупинився і поїхав на репетицію, то Бог знайшов би когось іншого, щоб спасти мене, але йому був би гріх.

ПОЧАТОК НОВОГО ЖИТТЯ З ВІРОЮ В СЕРЦІ. ОДРУЖЕННЯ

Таким чином, я пішов на реабілітацію, і так почався мій християнський шлях.

Потроху Бог почав відновлювати відносини з родичами, з тими, що були. І Бог допоміг мені віддати всі борги. Я свідчу, що Бог може безхатка, в якого 10 гривень, через пару місяців дати 10.000 на лікування. Я свідкую по церквах, що не лякайтеся, коли у вас нічого немає, але якщо ви щиро покаєлися, то Бог може витягнути вас і дати вам необхідні фінанси.

Я вже 13 років, як віруюча людина. Бог дав мені прекрасну дружину Світлану, з дитинства віруючу, дочку пастора з Кам'янця-Подільського в Хмельницькій області. Вона все життя мене чекала, а в її сім'ї шестеро сестер. І тільки вона була незаміжня. Одна її сестра жартувала: «Коли ти його нарешті зустрінеш?» Так і казала: «Візьми його за барки й скажи: «Де ти стільки ходив? Я за тебе вже стільки років молюся»».

Продовження на стор. 5

Закінчення, початок на стор. 4

Світлані було 38 років, а мені 37, коли ми одружилися. Ми вже третій рік у шлюбі. У нас є прекрасна донечка Вікторія – перемога. Вчора їй було 11 місяців, і ми радіємо. Дякую Богові за таку дружину, тому що я ріс у нехристиянській сім'ї. Коли я покався, бачив, як віруючі живуть. Вони збираються великими сім'ями, разом славлять Господа, а як вони моляться... У мене була така мрія, що в мене буде велика християнська родина, щоб ми могли так збиратися. Я ще хотів, щоб моя жінка співала, і це була просто мрія. Я молився про це...

Прийшов час, і Бог дав мені таку дружину, яка з великої християнської родини. Ми збираємося разом, співаємо, славимо нашого Господа. Знаєте, Бог чує такі молитви! А я чекав свою наречену понад 10 років.

СЛУЖІННЯ, ЯКЕ ДАРУЄ ЖИВУ НАДІЮ ЛЮДЯМ

Я в церкві служу таким же залежним людям, якими був сам колись. За ці роки вже десятки людей прийшли до Бога в покаянні... В нашій церкві є декілька команд у різних служіннях, і ми разом служимо нужденним людям, малозабезпеченим, самотнім, переселенцям, наркозалежним, алкозалежним, проблемним сім'ям, інвалідам, людям похилого віку та різними категоріям людей.

Бувало таке, що я знаходив людину в такому місці, де сам жив колись, на вулиці. Ти допомагаєш людині прийти до Бога, потім вже на його весіллі радієш, дружком або боярином, а потім забираєш його дитину з пологового відділення...

Я тепер розумію, що Бог готував мене до одруження. Якщо ви довіряєте Богу, то Він у належний час дасть відповідь. Я вже сказав собі та Богу, що якщо Він не дасть мені дружину, сім'ю, то я все одно буду служити Йому й далі. І Бог дав...

Мене рік назад обрали відповідальним за Департамент благовістя по Запорізькій області в нашому братстві УЦХВЄ. Скоро буде 10 років, як Бог покликав мене залишити основну роботу і проводити наметові євангелізаційні служіння, потім по селах, електричкам, вокзалах робити різні євангелізаційні проекти. І вже 10 років я служу Господу «на повний час».

Трохи хочу про це розповісти: коли я покався, пройшов реабілітацію, то працював охоронцем у супермаркеті. Це теж свідчення свого роду, бо раніше я там крав, а зараз охоронцем працюю, мені багато довірено в супермаркеті, і я ловив таких злодіїв, яким колись був. Я працював там понад два роки й ходив до церкви, починав служити (як міг), потім почав проводити домашні групи, пішов навчатися в біблійний інститут. Але мені хотілося більше служити Богу – постійно, не тільки вихідного дня... Я не знав, як це може бути, але я молився і старався бути вірним Богові у всьому. І прийшов час, коли Бог почав мене кликати на повне служіння Йому!

Я молився, постився, як це буде, і прийшла війна у 2014 році недалеко від нас. В Україні почали ставити намети для молитви, і Бог сказав мені, що настав час залишити роботу охоронця і йти постійно ставити ці намети та проповідувати Євангеліє в тому районі, де я колись грішив і багато хто мене знав. Я запасся на два місяці продуктами, які зміг купити: крупами, олією, консервами... Сподівався, що надалі Бог не залишить і дасть все, що потрібно! Багато хто мене зупиняв: родичі, друзі, і на роботі не хотіли відпускати. Навіть мій пастор у церкві запитував: «Як ти будеш жити? Ми не будемо тобі платити зарплату...».

Почалася війна, ніхто не знав, як буде далі в Україні, і ціни на товари все дорожчали, в магазинах був дефіцит товарів. І тут залишати роботу і йти в нікуди... Мені казали: «Що ти робиш?» Але я розумів, що це Бог мене веде і хоче від мене повної посвяти Йому. Вже 10 років я служу Йому, і Він ніколи не залишав мене, завжди піклується про мене і сім'ю, і вже через ці служіння спаслося багато людей.

ЧУДЕСНА ОПЕРАЦІЯ І ЗЦІЛЕННЯ

Коли я покався, то був у реабілітаційному центрі, і в мене постійно була підвищена температура, дошкуляв постійний кашель, я не міг витримати три хвилини, щоб не кашляти; всі думали, що у мене туберкульоз. За декілька місяців я тричі переніс запалення легень. Мені постійно призначали купу ліків. Було так, що я місяць на реабілітації, два тижні в лікарні, потім знову два місяці на реабілітації й два тижні в лікарні. Три серйозні запалення легень підряд у мене були за пів року. Зі мною не могли близько спілкуватися, бо від мене був

страшний сморід з рота. Всередині щось гнило, тому люди відкривали вікна в кімнаті, щоб сморід трохи вивітрився. Один брат, який багато допомагав мені, потім признався, що бачив, що я щиро покався, але вони думали, що Бог мене скоро забере, і ми вже на небі побачимось, тому що зі здоров'ям у мене було все складно.

Лікарі постійно робили мені різні аналізи, але нічого не допомагало зрозуміти причину постійних запалень легень. Коли вже зробили комп'ютерну томографію, то знайшли в бронхах «стороннє тіло». Коли його дістали в п'ятій міській лікарні, то прийшов весь медперсонал дивитися; вони такого не бачили. У мене в бронхах був ковпачок від ручки, такого ж розміру, як мізинець. Майже 5 см в довжину. Бувши в алкогільному сп'янінні, якимось чином я вдихнув той ковпачок, і він був у мені майже дев'ять місяців. Його вирізали через спину, зараз у мене на спині великий шрам. Мені казали, що я можу бути інвалідом, і що потрібна тривала реабілітація, але в той же день (коли мені його дістали) я виходив надвір. Слава Богу, я зараз живу, у мене все добре. Ще багато свідчень слави Божої було в моєму житті.

ПОКАЯННЯ БАБУСИ

Була одна бабуся, і вона потім стала мені, як рідна. У лікарні, коли я останній раз лежав, зі мною була бабуся. Я помітив, що біля неї нікого немає. Тож вирішив занести їй якусь їжу та купити водички. Отак ми здружилися, і коли вона виписувалася, попросила мене допомогти їй переїхати додому. Я допоміг, а вона потім ще просила мене допомагати, і я не відмовляв. Одного разу вона запропонувала пожити у неї, а в неї син – полковник, прокурор суду, з яким вона давно не мала жодних стосунків. З невісткою вона також не спілкувалася, і онуків не було, виходить, що вони не були в мирі. Я побоювався, однак погодився пожити у бабусі. Після реабілітації та життя на вулиці Бог дав мені можливість жити в гарній квартирі в центрі міста. І ця бабуся стала мені, як рідна; вона покалася та прийняла віру в Ісуса Христа. Ми були з нею в церкві, вдома читали Біблію і молилися, і вона говорила, що мене їй послав Бог.

Були такі свідчення з нею, що одного ранку мені потрібно було їхати в лікарню, і потрібні були гроші на лікування, велика сума, а їх не було... Вона винесла конверт, а там була саме така сума, яка мені потрібна. Я сказав, що не візьму, це великі гроші, а вона відповіла, що не знає, що коїться, але якийсь голос їй каже: «Віддай йому стільки-то грошей, йому потрібно...». Вона сказала, що не дає такі гроші мало знайомим людям, але цей голос не давав їй спокою і каже: «Допоможи йому». Вона вирішила, що дасть незначну суму, а Він продовжував: «Це мало, дай ще стільки-то...». І це була саме та сума, що мені потрібна була на лікування..

Я розумію, що це Бог – Дух Святий допомагав мені через неї, і це

були сильні свідчення для мене, підкріплення, що Бог все бачить, що відбувається зі мною, і Він все контролює. Такі свідчення були з нею кілька разів. Деякий час я доглядав бабусю, коли вона була лежачою: передавав їй памперси, купав її. І от вона померла... І тут з'явився її син, який одразу накинувся на мене, погрожував посадити в тюрму, бо думав, що я зазіхаю на цю квартиру. Він викинув мене на вулицю, я ледь зміг забрати свої речі. Сусіди почали соромити його. Але Бог мене не залишив.

Потім, через декілька років, моєму брату по вірі в руки потрапила обласна газета, і там була історія, описана про цю бабусю і про те, як її життя змінилося на краще. Виявилось, що в тому ж під'їзді, де жила бабуся, квартира журналіста, і він все бачив і описав історію про те, як живуть люди, які відчують самотність, і як їхнє життя може змінитися на краще. Брат дав цю газету мені, і мені було дуже приємно читати через роки, що може, мало хто бачив, що я робив, як їй допомагав, а вона – мені, але Бог все бачив.

БІБЛІЙНА ОСВІТА

Я закінчив біблійний інститут у Запоріжжі, а в цьому році вже закінчую магістратуру в семінарії в Києві. І в цьому році я також вступив до коледжу при інституті (тут, в Запоріжжі), на соціального працівника. Це навчання допоможе мені в служінні. Треба завжди вчитися і вдосконалюватися! Зараз ми живемо в Запоріжжі, наймаємо житло, служимо Богу.

Дружина залишила свій дім на Західній Україні, хорошу роботу, де вона добре заробляла, всіх родичів і стала мені помічницею в служінні (тут при вибухах, постійних повітряних тривогах з немовлям живе, допомагає мені).

Я часто буваю в різних церквах і бачу, як мами плачуть за своїми дітьми, які живуть так, як жив раніше я. Вони слухають моє свідчення, я кажу: «**Якщо Бог спас мене, такого страшного грішника, то може спасти й ваших дітей!**» На мені всі поставили хрест, моя бабуся казала, що було б краще, якби я помер, вони раз поплачуть, і їм буде легше, аніж увесь час нести такий сором від людей і знуцання від мене.

БОГ ЧУЄ ВАШУ МОЛИТВУ!

ПОСЛУХАЙТЕ: БОГ ЧУЄ ВАШУ МОЛИТВУ! Бог чує кожну щирі молитву, кожну вашу думку знає, бачить стогін вашого серця, і Бог хоче спасти кожну людину. Він повністю змінив моє життя! Тому не зневіряйтеся, продовжуйте молитися, довіряйте Богові, і я вірю, що у Бога є чудовий план на ваше життя. Я бачу, як Господь являє Свою славу в житті тих, хто був на самому дні, а Він підіймає їх і робить своїми служителями, пастирями церков і вживає їх для Своєї слави.

Костянтин Нівінчук, м. Запоріжжя, тел. +380 (63) 417 02 79

ВІДНОВЛЕННЯ ЧЕРЕЗ ВІРУ, СИЛА МОЛИТВИ

Свідчення Наталії Власенко

і поступово доносила нам те, що почала розуміти з Біблії. Хоча ми жили у світських розвагах і потроху випивали (були «культурними грішниками»), вона безустанно молилася за нас, сподіваючись, що ми прийдемо до пізнання Божої істини.

Нова сім'я

У 21 рік я вийшла заміж. Дякую Богу за гарну родину мого чоловіка. Ми переїхали з Києва до його батьків у село, вони мене дуже любили. Це було Боже благословення – Господь помістив мене в таку сім'ю. Він благословив нас народженням доньки Жені, хоча більше дітей, на жаль, у нас немає.

Молитовна боротьба за доньку

Я хочу засвідчити, що молитва має величезну силу. Коли я почала молитися за свою дочку, то побачила відповідь від Бога. Я зрозуміла, що окрім Нього мені ніхто не допоможе, і лише Господь Ісус Христос може дати силу та мудрість.

Обставини в родині склалися так, що Господь привів мене до Себе, коли Жені було приблизно 17-18 років. Вона закохалася в одруженого чоловіка, який був вдвічі старший за неї та мав четверо дітей. Це трималося в великому секреті, поки мені не почали говорити люди в селі: «Чому ти мовчиш? Ти хіба не знаєш, де твоя дитина?» Я запитувала: «А де моя донька?» Я була вражена, коли дізналася, що це справді так; ніякі умовляння не допомагали, а далі – вона пішла з дому до того чоловіка. У цей момент я зрозуміла, що окрім Господа мені більше ніхто не допоможе, тому прийшла до євангельської церкви, куди ходила моя тітка (м. Київ, вул. Кар'єрна, 44). Це був 2011 рік. Як я гаряче просила Бога допомогти мені, благаючи вивести мою доньку з гріховного Єгипту, просила показати їй істину! Дякую Господу – це сталося. Не одразу, але, зрештою, Господь вивів її. Женя повернулася додому й одразу звернулася до Бога в молитві, бо знала про Нього з дитинства. Вона покалася, примирилася з Господом і стала членом церкви.

Спасіння лише в Ісусі Христі!

Після того, як я увіривала, через рік до Бога прийшла моя сестра, а потім і мій чоловік. Ще хочу засвідчити, що у сестри чоловік, Віктор, дуже сильно пив і мав тривалі запої, що було великим горем для нас усіх. Він намагався покинути вживати алкоголь, але нічого не міг з собою зробити. Ірина почала говорити йому про Бога, адже кодування нічого не допомагали, і він завжди зривався.

Після чергового зриву, коли він випив більше горілки, ніж за п'ять років до того, Іра сказала йому,

що буде лише молитися за нього. Я знову свідчу про силу молитви! Коли ти взиваєш до Господа, коли знаєш, що іншого виходу немає. Я молилася, дякуючи Господу за те, що Він дав мені розуміння: шукати допомогу та вихід з глухого кута слід тільки в Ісусі Христі, а не десь інакше. **Я пізнала, що сила і спасіння лише в Бозі.**

Я сказала Господу: «Я здаюся Тобі! Я сама не можу, виведи нас із цього полону!» Церква також молилася за Віктора, і сталося диво: два роки тому він покався і прийняв водне хрещення. Слава Богу!

На сьогодні в нашій родині не спасенна тільки одна дочка Ірини з сім'єю, за яких ми молимося, щоб Господь їх спас.

Життя в служінні Богу

40 років я працювала на підприємстві, яке займалося розповсюдженням періодики в Україні. Я прийшла туди простим оператором у 16 років, адже зрозуміла, що тітці буде важко нас підіймати. Господь вів мене, і згодом я отримала підвищення, керуючи майже 500 людьми, серед яких не було жодного віруючого. Я молилася, щоб Бог послав мені хоч одну християнку, з якою я могла б поговорити про Бога. І Бог почув мої молитви – до мене в цех прийшла сестричка по вірі, з якою ми спілкувалися на духовні теми.

Наразі мені залишилось півтора року до пенсії, але наше підприємство закрилося. Я не впала у відчай, бо бачу Божу турботу – Він піклується про Своїх дітей. Я не залишаюся без хліба і намагаюся служити Богу, готуючи їжу для інших. Так, це не моя професія, але Бог дає здібності у простих справах.

Сила прощення

До сказаного хочу додати, що Господь Ісус Христос дав мені та моїй сестрі сили простити батьку те зло, яке спричинив він нашій сім'ї. Не скажу, що це було легко, ми досить довго йшли до цього. Незадовго до його смерті (7 років тому) ми з ним примирилися. Скажу однозначно, що без Бога я б ніколи не змогла знайти в собі сили пробачити цій людині. Але знаю з власного життя, що Господь з кам'яного серця може зробити м'яке, яке любить та прощає. Христос зцілює духовні і фізичні рани. Нехай Його святе ім'я буде навіки благословенне!

Я бажаю всім читачам, які ще вагаються: ІДІТЬ ДО БОГА В ПОКАЯННІ – ЙДІТЬ ДО НЬОГО СЬОГОДНІ! Ми живемо в складний час війни, і ніхто не знає, що буде завтра. Тож, поки в тебе є життя, у тебе є жива надія. Якщо життя закінчиться, буде пізно. Не запізнитесь!

Наталія Власенко, м. Київ.

Дитинство і перші випробування

Коли я прийшла до Бога в щирій молитві покаяння, лише тоді зрозуміла, що Господь дійсно вів і тримав мене за руку впродовж усього життя, хоч я Його раніше не знала. Я і моя сестра зростали у звичайній селянській сім'ї на Фастівщині: батько працював столяром, а мама була домогосподаркою. Про Бога ми нічого не чули й не знали. Коли мені виповнилося 16 років, у нашій сім'ї сталася трагедія: батько підняв руку на маму, і вона померла. Його посадили до тюрми, а наша тітка по мамі забрала нас із сестрою до себе в Київ.

Господня охорона

Залишившись без батьківської опіки, я могла б легко потрапити на хибний шлях, але Господь оберегав нас. Мої однолітки робили багато недобрих справ: народжували без шлюбу, впадали в гріх алкоголізму і наркотиків, але нас Бог зберіг.

В пошуках істини

Наша тьотя Надя, яка нас до себе забрала, завжди була в пошуках Бога і Божої істини. Вона шукала Бога

ВЕЛИКЕ НАДБАННЯ

Одного разу прочитав статтю, яка змусила мене замислитися. У ній йшлося про літнього чоловіка, якого привезли до будинку для людей похилого віку після смерті його дружини. Коли працівник вів його до його нової кімнати і, підбадьорюючи його, розповідав, наскільки вона гарна, старий сказав: «Мені дуже подобається ця кімната». Працівник запитав його: «Як вона може вам подобатися, якщо ви ще там не були?» На що старий відповів: «А я вже вирішив, що вона мені подобається».

Я задумався про те, наскільки нам, як віруючим, не вистачає такого простого, але важливого настрою, і наскільки ми недооцінюємо значення наших рішень. Адже саме ці рішення визначають, наскільки ми можемо бути радісними та задоволеними у своєму житті.

Часто ми спостерігаємо людей, які

перебувають в однакових обставинах, але ставляться до них зовсім по-різному. Пам'ятаю двох жінок з нашої громади, які поїхали до Ізраїлю. Коли ми їх зустріли, одна з них казала, що вона дуже щаслива і їй в Ізраїлі все подобається, а інша (її рідна сестра) постійно була незадоволена і шкодувала, що виїхала з України.

Я також спостерігаю за людьми, які нещодавно приїхали до Німеччини з України. Декотрі завжди знаходять привід бути щасливими, тоді як інші, на мою думку, шукають будь-який привід для незадоволення. **Фактично, люди перебувають у схожих умовах, але одні вдячні Богові та щасливі, тоді як інші постійно нарікають і почуваються нещасними.**

Я зустрічав людей, які живуть у стані безнадії, які завжди чимось незадоволені. Вони роками залишаються у цьому стані, постійно скаржачись на життя.

Виявляється, наше щастя та задоволення (як християн) не завжди залежать від зовнішніх обставин. **Нам варто зрозуміти, що ресурс справжнього щастя знаходиться в нас самих.** Є речі в нашому житті, які ми можемо змінити, а є ті, які не підлягають зміні. І саме ми ухвалюємо рішення, бути нам щасливими чи ні. Як сказано у Писанні: **«Велике надбання – бути благочестивим та задоволеним. Бо ми нічого не принесли у світ; ясно, що нічого не можемо й винести з нього. МАЮЧИ ЇЖУ ТА ОДЯГ, БУДЕМО ЗАДОВОЛЕНІ ТИМ»** (1Тим 6:6-8).

Нам не потрібно піддаватися одній тільки емоції. Багато в чому наше життя залежить від нашого вибору: чи будемо ми слідувати за нашими почуттями, які часто ведуть до негативних наслідків, чи зможемо їх контролювати. Для цього потрібно тренування, коли ми **«приучаємо наші почуття»** (Євр.5:14), розуміючи свої переживання і не дозволяючи

їм панувати над нами. З деякими почуттями навіть немає сенсу боротися, адже сама боротьба може затягнути нас у вир негативу, що руйнує нашу віру та позитивний настрій.

Я вважаю, що рішення бути щасливим відіграє важливу роль, особливо в обставинах, які неможливо змінити. Тому завжди варто шукати щось позитивне навіть у непростих ситуаціях. І тут на допомогу приходять величезна сила подяки. Коли я був молодим християнином, я прочитав багато книг Дерека Прінса та запам'ятав, як він часто наголошував на важливості вдячності Богу.

Коли, вставши вранці, ти починаєш дякувати Богу, то твій настрій і ставлення до життя змінюються, і все навколо набуває нових барв. **Саме подяка створює внутрішнє задоволення.** А стан «бути задоволеним» – це дійсно велике надбання.

Петро Ледер-Голдман, Німеччина

ДЛЯ БОГА НЕМАЄ НІЧОГО НЕМОЖЛИВОГО!

ІСТОРІЯ МОГО НАРОДЖЕННЯ

Мої батьки були звичайними людьми. Вони одружилися в 1968 році. Початку народилися двоє синів, а коли мама була вагітна мною, з якоїсь причини родичі не злюбили мене ще ненародженою, і всі були проти мене – тієї, яка тихо сиділа в животі й не розуміла, чому її хочуть вбити. Термін для абортів був великий – 5 місяців. Свекруха дала моїй мамі 20 рублів і наказала зробити аборт. Мама взяла гроші й поїхала далеко від дому на аборт. Вона розповідала, що перед тим, як вирушити до Старобільська на аборт із Лисичанська, заїхала до своєї тітки, яка була Божою людиною, бо любила Бога й людей. Вона благала маму залишити мене: «Люсю, народи дитину». Але мама боялася свекрухи. Бабуся сказала: «Що ж, їдь, а я буду молитися за тебе».

Мама приїхала до лікарні, віддала 20 рублів, і її відвели в абортарій. Лікарка запитала: «У вас тут немає знайомих? Щоб не було претензій». Мама відповіла: «Ні». У цей момент лікарку хтось покликав. Коли вона повернулася в абортарій, побіліла, як халат, і, кинувши мамі 20 рублів, сказала: «Ідіть! До мене приходили люди – один у військовій формі, а інший у цивільному. Вони сказали, що якщо я завдам шкоди цій дитині, то втрачу роботу. Ідіть, у вас буде донька». Мама мовчки пішла, щаслива, що я залишилася жива.

У неділю вранці 23 вересня 1973 року я народилася. З гучним криком я заявила, що прийшла в цей світ. Небеса були щасливі, і я також. Ім'я мені дав батько – Віра...

РОКИ ДИТИНСТВА ТА ЮНОСТІ

Ми жили добре, я зростала товариською дівчинкою. Чесно кажучи, я не була обдарованою в навчанні, вчилася слабенько, але дуже любила читати. Багато предметів мені давалися важко, але я любила ходити до школи. Уявляла себе в накрохмаленому фартушку й з бантами, хоча жили ми бідно, а мама з татом працювали. Я навчилася готувати, прати, пришивати та прасувати речі сама і була щасливою. Батьки говорили, що я була дуже тихою дитиною, але насправді всередині мене був ураган емоцій. Я знала, що не можу про це говорити батькам, тому зверталася до неба – до Того,

Хто був там від самого початку.

Я не знала, що існує Бог. Просто в дитинстві на Великдень мене гарно вдягали, і ми їхали до бабусі. Там нас зустрічали словами: «Христос Воскрес!» – і ми всі відповідали: «Воістину Воскрес!» У ці моменти я була щасливою...

Минали роки, і як швидко вони летіли! Ось і школа закінчена. Попереду – найкращі роки, як мені тоді здавалося. І це дійсно були найкращі роки, але тільки Ісус знав, що чекає мене попереду.

Я була дівчиною із звичайної світської сім'ї. Звісно, була і перша закоханість, і сльози, і зустріч з майбутнім чоловіком. Весілля і мрії про те, що я стану гарною дружиною й мамою. Якою я виявилася в цьому плані насправді, можуть сказати чоловік і діти.

Вийшовши заміж, я з часом дізналася, що вагітна, і була щасливою. Минав час, я вже уявляла собі цю дитину. А потім настав квітень 1995 року. Пам'ятаю, як мене поклали в лікарню з загрозою викидня. Я лежала в палаті біля вікна, нас було шестеро. Я бачила, як підіймається сонце... А потім усе стало, як у тумані... Мене відправили на вишкрібання без наркозу й анестезії. Сказали, що дітей було двоє... Усередині – порожнеча і біль, а лікар сказав: «Дякуй Богові, що сама залишилася жива. Ще п'ять хвилин – і почалося б зараження крові». Так Бог врятував мене й моє життя. Вірю, одного разу ми з чоловіком зустрінемо наших дітей, і наша радість буде досконалою. Усе можна пережити в цьому житті, якщо Бог поруч. Тоді я була номінально православною й абсолютно нічого не знала про Бога.

ВИПРОБУВАННЯ МАТЕРИНСТВОМ

Час летить невблаганно, біль і сльози минають. Ти продовжуєш жити далі, будувати плани, просто жити. Знаєте, Бог завжди дає сили рухатися вперед. Минуло небагато часу відтоді, як ми втратили первістків, і через рік я дізналася, що у нас буде дитина. Пологи були складними, і на світ з'явився наш первісток Олежка – маленький, але сильний хлопчик. Бог дав йому подих життя, і ніхто не зміг його забрати. Олежка відразу почав їсти грудне молоко, набирав вагу. Після пологів я втратила два літри крові й була дуже слабка. Але Всемогутній Бог подарував нам обом життя того дня!

Довіряйте Йому щодня, Він не залишить вас у будь-якій ситуації. Він поруч і здатний воскресити, якщо це потрібно. Він люблячий і живий Бог. Його ім'я – Ісус Христос!

Коли долаєш важкі періоди, ти радієш і намагаєшся забути все погане. Так було й зі мною. Ми пережили важкі часи із сином, коли лікар казав, що він не буде ходити й говорити. Але Бог його підняв, дав йому сили, і він став на ноги та почав говорити. Бог добрий!

ШЛЯХ ДО БОГА І СЛУЖІННЯ

Коли синові виповнилося майже два роки, приїхав мій рідний брат Олег і розповів нам про Христа. Чи зрозуміла я тоді все? Ні, на жаль, не відразу. Ми з

чоловіком промовили молитву покаяння, але я ще багато чого не розуміла. Брат поїхав на Сахалін служити, і через деякий час я сильно захворіла. Почалися сильні запаморочення, і я почала шукати Бога. Ми з чоловіком прямували до моменту справжнього покаяння три роки, щиро прагнули Істини.

Мій шлях із Богом розпочався з того, що я прийшла до церкви «Слово Життя», і Бог відразу хрестив мене Святим Духом зі знаменням інших мов. Я почала вчитися грати на синтезаторі та співати пісні про Ісуса Христа. У січні 2003 року я пішла до біблійної школи й 19 січня прийняла водне хрещення – не минуло й місяця з моменту мого покаяння. Ми з чоловіком і нашим сином Олегом були на всіх молитовних зібраннях, а двері нашого дому були відкриті для всіх. Бог добрий, і я вдячна Йому за те, що могла служити Йому від самого початку свого навернення до живого Бога. Чи було легко? Ні, у мене були злети й падіння. У мене був вибуховий характер, багато помилок і слабкостей, але Бог допоміг мені пройти через усе це й допомагає кожного дня. Під час мого служіння в церкві, співаючи, я була задоволена тим, що мала, і часто зверталася до Бога щодо моїх батьків, запитуючи, чи спасуться вони. І Він відповів: «Спасуться як би з вогню». Тоді я не розуміла цих слів, але з роками все стало зрозуміло: батько і мама увірували та покалися у гріхах незадовго до переходу у вічність.

Одного разу пастор запропонував нам заповнити анкету для членства в церкві, де було запитання: «Чи обіцяєте ви не робити абортів?» У мене був страх після пологів, але, помолившись і отримавши мир від Бога, я підписала документ. Через п'ять років Бог дав нам із чоловіком ще одну дитину, і 24 серпня 2007 року народилася наша донечка Вікторія. Це був великий Божий дар, і, хоча більше вагітностей у нас не було, ми щасливі з нашим сином і донькою. У Бога є Свій план для кожної сім'ї. А діти – це найбільше благословення.

Бог здійснив багато чудес у моєму житті. Багато разів зцілював мене та наших дітей. У кожного свій шлях слідування за Христом, і повне розуміння ми здобудемо на небесах, якщо Він вирішить показати нам це. Так само Дух Святий вів і веде нас у цьому житті. У 2020 році я отримала від Бога чітку вказівку приготувати закордонні папорти. Ми з чоловіком виконали це. У 2021 році син поїхав до Польщі, а 15 лютого 2022 року й чоловік вирушив туди за робочою візою. Ніхто й подумати не міг, що ми зустрінемося так скоро. Перед від'їздом чоловік купив мішок борошна, і я раптом зрозуміла, що потрібно роздати його. Так і зробили – роздали людям у церкві.

ВІЙНА І БОЖИЙ ЗАХИСТ

Ввечері 20 лютого, коли я збиралася спати, Господь сказав: «Увімкни ноутбук». Я хотіла відкласти це на завтра, але зрозуміла, що справа серйозна, і увімкнула його. І тут я побачила Путіна, який підписував договір, і почула від Господа: «Скажи всім – буде війна. Багато людей загине». Раніше на молитовному служінні в церкві Бог уже говорив, що нас чекає страшне лихо. Тоді ми каялися і молилися. І ось я зрозуміла, що потрібно попередити

людей. Для когось це здавалося смішним, хтось не вірив, а хтось повірив...

Ввечері 23 лютого ми з донькою сіли в таксі й поїхали на вокзал. Це був останній мирний поїзд із Лисичанська, а вранці почалася війна. Ми приїхали до Києва і дивом потрапили в Бучу. Я навіть не могла подумати, що буде далі...

Одного разу у дворі церкви з'явилися військові й почали стріляти по сусідніх будинках. Ми були на кухні й лягли на підлогу, бачили, як летять кулі, і чули їхній свист. У той момент я подумки звернулася до Бога, кажучи: «Прости мене». І раптом побачила вогняну кулю, що спускалася на нас, і почула голос: «Не бійтеся, ніхто на цьому кораблі не загине». Раптом стрілянина припинилася, і солдати зникли.

Пізніше, в ніч з 6 на 7 березня, я взяла піст і думала: чи потрібно нам йти? Помолилася і лягла спати. Прокинувшись, почула пісню: «Наш Бог над усіма богами Бог...». Тоді я попросила Бога дати нам ще одну людину для компанії, щоб не йти вдвох із донькою. Одна молода сестра зголосилася піти з нами, і ми вирушили в дорогу. Вулиця Яблунівська, по якій ми йшли, стала для нас дорогою смерті. Навколо лежали вбиті люди, розстріляні машини... Я сказала: «Господи Ісусе, веди нас за праву руку». І Він повів.

Коли ми дійшли до наших військових, старший із них запитав: «А де четвертий?» Вони бачили, як нас вів чоловік у білому одязі. Я відразу згадала трьох юнаків, про яких оповідає Біблія, з якими Христос був у вогняній печі.

Через півтори години ми прибули на вокзал у Києві та вирушили до Польщі, де нас зустрів чоловік. Ця подія залишиться в моїй пам'яті як одне з Божих чудес. Чому інші не змогли вийти? Чому багато людей загинуло? Я не можу відповісти. Знаю лише, що Бог любить усіх і помер за всіх. Вірю, що молитви братів і сестер та Сам Ісус допомогли нам пройти цей шлях, щоб ще раз засвідчити: для Нього немає нічого неможливого.

НОВЕ ЖИТТЯ В ПОЛЬЩІ

У Польщі ми відкрили церкву «Сила Воскресіння». Почали все з нуля, і Бог благословив нас у всьому.

Ми втратили багато матеріального, але не варто жалкувати про втрачені матеріальні речі. Усе це дрібниці порівняно з вічністю. Бог дав нам можливість служити людям, і я хочу принести Йому багато добрих плодів. Це моя мрія, щоб мої діти, внуки, правнуки і весь мій рід служили Йому. Запам'ятайте, мої дорогі брати й сестри: наш Бог Всемогутній, Він – Бог богів і Цар царів. Немає такої ями, такої трясовини, з якої Він не зміг би нас витягнути. Віддайте Йому всі свої сумніви й переживання. Довіряйте Йому кожного дня, і Він наповнить ваше життя чудесами, і ви прославіте Його.

Все, що я написала в цьому короткому свідченні, – правда. Повірте, коли Бог говорить, часом важко прийняти рішення, але якщо послухаєте Його, ви зробите багато доброго заради Нього. Моя ціль – небеса, а ваша? Ісус – мій Господь! Слава Отцю, Сину і Святому Духу. Амінь!

**Віра Краснопольська,
Katowice, Poland**

МОЛИСЬ ЗА УКРАЇНУ!

У цей важкий час для усієї України ми молимося за наш край, щоб Бог зупинив війну та дав Свій мир у кожне серце. Бог з нами поруч і чує молитви кожної людини, коли вона щиро молиться.

Щодня читайте Біблію, (особливо Новий Заповіт) та моліться Богу молитвою «Отче наш», а також звертайтеся в молитві до Господа Бога в ім'я Ісуса Христа своїми простими словами від усього серця.

«Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Єдинородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Біблія, Євангелія від Івана 3:16)

СВІДЧЕННЯ БОЖОЇ МИЛОСТІ

Сьогодні я дякую Ісусу Христу за життя, яке Він подарував мені, проливши Свою святу кров за мої гріхи. Я дякую Йому за радість спасіння, за Його любов, яка наповнює моє серце, і за живу надію на вічне життя з Ним.

Хочу поділитися свідченням про Божу силу та милість у моєму житті. Мене звали Володимир, мені 37 років, я родом із Львівщини. П'ять років тому я стрімко котився до погибелі – гинув від алкоголізму та наркоманії.

Народився я в хорошій сім'ї, але в 14 років поїхав жити до бабусі. Батьківського виховання не було, і вулиця почала впливати на моє життя. Школу я закінчив добре, технікум – трохи гірше, а з кожним роком гріх все більше захоплював мене.

Моє життя скотилося до того, що мене вигнали з дому. Залишившись лише з речами, які вмістилися в валізу, я ночував на горищах і в підвалах. Тоді я згадував дитинство, коли ходив до церкви і був навчений молитися. Кожного вечора, стелячи газету на підлозі горища дев'ятиповерхівки, я молився до Бога. Рано вранці також молився (перед тим, як іти на роботу) – я працював на різних підробітках: слюсарем, охоронцем, електриком, будівельником.

Місяць жив у таких умовах, і одного разу мені запропонували пристойну роботу. Я тепер розумію, що це був Божий дар. Всього за день моє життя повністю змінилося – з горища я переїхав до тризіркового готелю на березі моря, де почав працювати в охороні. Спочатку це була загальна охорона, але потім я пройшов відбір і став тілоохоронцем відомих людей: губернатора Одеської області, голови Волинської обласної ради та інших.

На той момент Бог подарував мені чудову дружину і донечку. Але з великими грошима прийшли й спокуси. Без Бога я не зміг встояти. Спочатку з'явилися наркотики, я навіть займався наркобізнесом, а потім – алкоголь. Моя дружина залишила мене, і це ще більше поглибило

мій занепад. Дійшло до того, що я втратив здоров'я: спіпнув, ноги відмовляли, я був на межі повного фізичного краху.

Дякуючи Ісусу Христу, в моєму житті з'явилися віруючі люди. Вони сказали, що вихід є. На той момент я вже пробував усе: їздив до священників, лікувався в лікарнях, намагався кодуватися, але нічого не допомагало. Тільки Бог міг врятувати мене. Мене направили до реабілітаційного центру в Полтавській області, де я зустрів брата Юрія Дудурича, директора реабцентру.

У перший день перебування в центрі мій стан був жахливий – мене трусило, я ледве міг підняти поліно, щоб допомогти з роботою. Я мав епілепсію і страх, що почнеться черговий приступ. Я звернувся до брата Юрія, за мене почали молитися. Після цієї молитви жодного приступу епілепсії більше не було. Це було перше свідчення Божої присутності в моєму житті.

З кожним днем мій стан поліпшувався. Галюцинації зникли, я відчував, як Бог відкривається мені через Своє Слово, тобто Біблію. Я дякую Господу за можливість пізнати Його й отримати нове життя. Жодне земне «щастя» не дало мені такої радості, як близькі стосунки з Господом.

4 роки тому я прийняв водне хрещення, два роки тому Господь хрестив мене Духом Святим. Бог довірив мені служіння в церкві. Я допомагаю пастору, займаюсь організаційними питаннями, гуманітарною допомогою під час війни, і відповідальний за служіння в одному з сіл. Також допомагаю брату Юрію в реабілітаційному центрі.

Бог є милостивий, Він дарує нове життя тим, хто перебуває в темряві. Господь протягує руку кожному, хто тоне у випробуваннях, як Він це зробив для мене. Нам залишається тільки ухопитися за цю руку і не відпускати. Нехай Христу буде слава за всі Його діла. Амінь!

Володимир Шевчук, м. Лубни, Полтавщина, тел. 068-886-1447

На фото: зліва – Володимир Шевчук, справа – Ігор Фень, пастор церкви «Ковчег», м. Лубни

ОТЧЕ НАШ, ЩО ЖИВЕШ НА НЕБЕСАХ!

Нехай святиться ім'я Твоє. Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя як на небі, так і на землі. Хліб наш насущний дай нам сьогодні. І прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим. І не введи нас у спокусу, але визволи нас від лукавого, бо Твоє є Царство і сила, і слава навіки. Амінь.

Євангелія від Матвія 6:9-13

**РАДІОПЕРЕДАЧА
«ЖИВА НАДІЯ»
ТРАНСЛЮЄТЬСЯ
НА ХВИЛЯХ «ЕММАНУІЛ»
СВІТЛЕ РАДІО**

щонеділі о 16-05 та щоп'ятниці о 21-10

НА ХВИЛЯХ РАДІО «МАЯК ВІРИ»
щовівторка та щочетверга о 18:00 за
київським часом

Сайт радіопередачі «ЖИВА НАДІЯ»:
www.dorogadoboga.com.ua

Ви можете **БЕЗПЛАТНО** замовити в
нашому офісі в Києві Новий Завіт та деякі
інші християнські книги.

АДРЕСА ДЛЯ ЛИСТІВ:
Ненсі Зінчик
радіопередача
«Жива надія»
вул. Павла Глазового, 3
м. Київ, 03115

«ЖИВУ НАДІЮ»

Аліса
Варченко
м. Пирятин

ДО ВАШОЇ ОСЕЛІ

ЖИВА НАДІЯ
Жовтень-грудень 2024 р., №131

Євангелізаційна газета «Жива надія» друкується з 2000 року за добровільні пожертвування читачів, розповсюджується безплатно! Редакція не завжди поділяє погляди авторів публікацій і залишає за собою право на коректуру, скорочення тощо. Прохання надсилати ваші дописи, статті, свідчення, вірші на електронну пошту: giva.nadiya@gmail.com

Щоб замовити газету «ЖИВА НАДІЯ», залиште повідомлення на тел. Вайбер: +3 8 050 281 3256. Мінімальна кількість газет для замовлення – 250, максимальна – 500, 750, 1000, 1250, 1500 і так далі.

**Добровільні пожертвування НА ГАЗЕТУ
«ЖИВА НАДІЯ» надсилайте на картку Приват-
Банку: № 5168 7456 1753 0990
Одержувач Андросов Геннадій**

МОЛИТВА ПОКАЯННЯ

ОТЧЕ НЕБЕСНИЙ! В ім'я Ісуса Христа будь милостивий до мене, грішника, і пробач всі мої гріхи. Наповни Духом Святим моє серце, звільни мене від усякого гріха. Господи Ісусе, керуй надалі усім моїм життям. Я сповідаю Тебе, Ісусе Христе, своїм Господом Богом, Спасителем і Пастирем. Я вірю, що кров Ісуса Христа пролилася й за мої гріхи. Допоможи мені зростати у вірі, пізнанні Твоєї волі та Божої Істини (Твого Слова – Святої Біблії), допоможи мені не грішити. Дух Святий, направ мене до Церкви Божої, щоб мені мати спілкування з християнами. Я дякую Тобі, Боже, за те, що чуєш мою молитву, і я з повною вірою приймаю спасіння в ім'я Ісуса Христа. Амінь.

Запрошуємо до церкви: